

os nogenstomhelst tractatmæssig Forpligtelse i saa Henseende, til hvilken Udtalelse jeg ledebes af den samme Følelse, som den ærede Minoritet har givet Ord, nemlig at Danmark har saa tilstrækkelig Marsag til at see det Betænkelige i, at der bestaaer tractatmæssige Afkomster for andre Stater til at blande sig i vore Anliggender, at vi ikke kunne være varsomme nok for at holde borte Alt, hvad der kunde blive benyttet som Paaskud i denne Retning. Men ved Siden heraf har jeg udtalt og gjentager herved, at dette Foretagende ingenlunde paatænkes udført i en reent egoistisk Interesse for vore egne Skibe alene, hvis Tars ganske vist maa være det, der ligger os nærmest, og som vi først og fremmest have at varetage; men at der ved Siden af foreligger en Humanitetsforpligtelse til at virke for Handelen og Søfarten, som i deres Væsen ere meget kosmopolitisk Interesse og ingenlunde i den Grad ere knyttede til det enkelte Land, som de fleste andre Ytringer af den borgerlige Rørelse. Jeg siger, at det er en Humanitetsforpligtelse herved ogsaa at tage Hensyn til de almindelige europæiske Interesser, og at ganske vist Danmark, der altid har været rede til at opfylde slike Forpligtelser, har en særegen Opfordring dertil, naar man husker, at vi i Marchendredet have oppebaaret en Told, som vi senere have faaet et Bederlag for, hvorved man væsentligt har forsvaret sig ved at paaberaabe sig Alt, hvad der fra dansk Side var gjort i Skibsfartens Interesse. Det var en Omstændighed, som lagde en yderligere Styrke til vor egen Betragtning, og det var, gjentager jeg, ene og alene den danske Regjering og den danske Rigsdag, der bleve hørte, og der bestod ikke nogenstomhelst Forpligtelse ligeoverfor Udlandet, som imod samme kunde paaberaabes. Saaledes begrændset, troer jeg ikke, at det kan være tvivlsomt for Noget, at det er et smukt og værdigt Formaal for den danske Statsstyre tillige at tage Hensyn til, at der er Tale om en Ryst-havn til et Hav, som fra den tidlige Oldtid har havt Navn for at være et mare barbarum et inhospitale, at det er den eneste, som kan yde Tilflugt i de svære Storme og de svære Bisgange, som jævnlig indtræde, navnlig forsaavidt der her tales om den danske Ryst, og

som derfor i sin nuværende usuldsomme Tilstand har ydet Skibsfarten og Handelen uvurdeerlige Tjenester, der ogsaa tilfulde ere blevne paaskønnede.

Jeg skal derefter vende mig til Udvalgets Fleertal og knytte nogle enkelte Bemærkninger til, hvad der af samme er anført. Udvalgets Ordbrøer har udtalt en meget haard Dom om den foregaaende Bestyrelse af Frederikshavns Havn, og jeg føler mig ikke kaldet til at tage den i Forsvar, skjøndt jeg troer, at Dommen var haardere, end den behøvede at være. Jeg har ved at forelægge Lovudkastet anført som en af de Grunde, der efter min Mening med fuld Føie berettigede Rigsdagen til at fordre et nøiagtigt udarbejdet Overflag over, hvad der nu tilsigtes, at den daværende Havnebestyrelse ikke var skiftet til at indgyde den fulde Tillid, man i saa Henseende kunde ønske; jeg troer, at dette kan siges, men at dermed er ogsaa Alt sagt. Jeg har ikke den mindste Tvivl om, at disse Mænd have gjort deres Bedste, men de have uden Tvivl ikke været deres Opgave værne, i alt Fald ikke i den Grad, som det glæder mig fra flere Sider er anerkjendt, at der med Rette kan siges om den Havneingenieur, der nu forestaaer disse Arbejder. Smidlertid troer jeg dog, man vilde gjøre den tidligere Havnebestyrelse høilig Uret, dersom man sagde, at den havde paataget sig for 28,000 Rbd. at udføre, hvad der nu tilsigtes. Det er ikke Overslagene, der ere vigtige, men det er Forbringerne, der ere væge, og jeg mener, det er saa langt fra, at den Omstændighed, at ethvert lille Tilleg, man har givet for at befordre denne Havns Tilgang og Brugbarhed, strax har baaret saa gode og rundelige Frugter, at der er fremkommet stærke Misser om at faae noget Andet og Yderligere gjort, taler imod Frederikshavns Havn, at den tvertimod efter min Overbeviisning er det stærkeste Argument, der kan anføres for Samme. Det, der nu er Tale om at gjøre, er Noget, der aldrig har været tilsigtet og aldrig været lovet for de Penge, der i saa Henseende tidligere have været anvendte; men netop denne stadig stigende Trang til at faae en rigere og gunstigere Afbenyttelse af Frederikshavns Havn er det bedste Beviis for, at den virkelig har sin gode Berettigelse. Jeg troer